

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 7CoP/60/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7821202806
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 10. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Frederika Zozuláková
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2022:7821202806.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Frederiky Zozulákovvej a členov senátu Mgr. Miloša Greguša a JUDr. Denisy Novotnej Mlinárscikovej vo veci starostlivosti súdu o maloletého A. B. A. nar. XX.X.XXXX zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny v Rožňave a A. C. A. nar. XX.X.XXXX detí rodičov B. B. nar. XX.X.XXXX bývajúcej v D. E. F. X a A. A. nar. XX.X.XXXX bývajúceho v D. na G. B. XX v konaní o návrhu matky na zvýšenie výživného, o odvolaní otca proti rozsudku Okresného súdu Rožňava z 14.12.2021 č. k. 12P/154/2021- 56 takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutých výrokoch II. a III. a vec v rozsahu zrušenia vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol nasledovne:

I. Zveruje maloletého A. C. A., nar. XX.XX.XXXX, do osobnej starostlivosti matky B. B., nar. XX.XX.XXXX.

II. Otec A. A., nar. XX.XX.XXXX, je povinný prispievať na výživu maloletého A. C., mesačne sumou 230 eur, vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, do rúk matky, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku.

III. Mení rozsudok Okresného súdu Rožňava sp. zn. 7P/391/2012 - 35 zo dňa 06.11.2012 vo výroku o výživnom tak, že zvyšuje výživné zo strany otca A. A., nar. XX.XX.XXXX, na maloletého A. B. A., nar. XX.XX.XXXX, zo sumy 27 eur na sumu 200 eur mesačne, ktoré je otec povinný uhrádzať vždy do 15. dňa toho ktorého mesiaca vopred, do rúk matky, počnúc právoplatnosťou tohto rozsudku.

Proti tomuto rozsudku, proti výrokom II. a III. podal otec v zákonnej lehote odvolanie a navrhol, aby ho odvolací súd zaviazal prispievať na výživu A. C. A. 29,86 Eur a na mal. A. B. A. sumou 27 Eur, od právoplatnosti rozsudku alternatívne zrušil napadnutý rozsudok a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Napadnutý rozsudok považuje za predčasný, arbitráry, nezákonný, nespravodlivý, neobjektívny a nepreskúmateľný a nedostatočné je aj jeho odôvodnenie. Uviedol, že išlo o predčasné rozhodnutie súdu, nakoľko nezistil skutkový stav, nevyzval ho na predloženie dôkazov. Kolízny opatrovník uzavrel bez akéhokoľvek šetrenia, že sa vyhýba práci, čo zakladá zrušenie rozsudku. Je bežný človek a na prvom a poslednom pojednávaní vysvetlil svoju životnú situáciu, uviedol, že bez svojej viny prišiel o prácu v zahraničí. Celosvetová pandémia zasiahla práve sektor dopravy, neboli zákazky, nejazdili nákladné autá, vozidlá stáli a musel sa vrátiť na Slovensko. Uviedol, že si hľadá prácu v regióne s vysokou nezamestnanosťou, ktorá postihla najmä drobných podnikateľov a živnostníkov. Súd nežiadal, aby preukázal, že si hľadá prácu. Taktiež uviedol, že vlastní len osobné motorové vozidlo. Nie je pravdou, že sa nezaujíma o deti, deti má rád a aj nad rámec súdnej úpravy pomáha a zaujíma sa o synov, prispieval a aj prispieva deťom na vreckové, ako aj narodeniny, Vianoce, najviac jeho otec platí

synom v rôznych sumách aj ich telefóny. Žije z úspor zo zarobených peňazí, v dôsledku nezamestnanosti nemá žiaden príjem, vypomáha mu otec, spláca pôžičku 100 Eur, poisťku na auto, internet v domácnosti, spláca exekútora z titulu nedoplatku na zdravotnom poistení. Má ďalšiu vyživovaciu povinnosť v sume 50 Eur na mal. H. A., ktorá tiež bola určená s prihliadnutím na jeho reálne zárobkové a majetkové pomery. Nežije si nad pomery, jeho životná situácia je nedostatočná, zabezpečuje len základné životné potreby. Súd nezohľadnil jeho životnú situáciu, rozhodol predčasne a arbitrárne, ak ho zaviazal podľa princípu potenciality platiť výživné bez toho, aby mal za preukázané, že sa skutočne vyhýba práci. Nevyzval ho, aby deklaroval, že si hľadá prácu, alebo aby predložil ďalšie doklady. Záver súdu, že ponuka trhu práce v tejto oblasti je na internetových portáloch bez konkretizácie práce neodôvodňuje zvýšenie výživného. Spolupracuje s úradom práce, ktorý mu zatiaľ žiadnu vhodnú prácu neponúkol, okrem práce donášača, ktorá však pri absolvovaní výberového konania už bola obsadená. Podobne aj spoločnosť CVT metal. Oslovuje aj podniky, kde by mohol pracovať. Všetky tieto ospravedlniteľné dôvody nezakladali použitie princípu potenciality, nakoľko objektívne zníženie príjmu ako povinného rodiča boli zapríčinené nie jeho neochotou pracovať, ale skutočnými objektívnymi dôvodmi straty práce a realnosťou ponuky práce na trhu. Nebolo preukázané, že by z vlastnej viny sa zbavil zamestnania, alebo sa vyhýbal práci. Každá strata zamestnania je dôvodom zníženia výživného a nie zvýšenia. Chce uviesť, že aj v jeho záujme je, aby si našiel prácu, ale súd nespravodlivo rozhodol, ak nezohľadnil jeho skutočné pomery a neprihliadol na nich. Je si vedomý, že každý rodič s ohľadom na svoje schopnosti, zárobkové, majetkové pomery je povinný plniť vyživovaciu povinnosť a pokiaľ je jeho situácia nepriaznivá a nespôsobená jeho zavinením, zákon predsa upravuje pre taký prípad stanovenú minimálnu hranicu vyživovacej povinnosti vo výške 30% zo sumy životného minima, čo súd v jeho prípade neaplikoval, ale rozhodol bez náležitého preskúmania skutkového stavu. Má za to, že nespravodlivo rozhodol aj pokiaľ ide o priznanie výdavkov matke. Súd sa nevyssporiadal s tým, že matkou deklarovaná výška vynakladaných nákladov na bežné výdavky v sume 1000 Eur je v skutočnosti nadhodnotená, nie je reálne, aby matka na deti vynakladala mesačne po 500 Eur. Navrhuje, aby súd podrobil preskúmvacej činnosti napadnutý rozsudok, prihliadol na dôvody odvolania, schopnosti a možnosti za daného stavu. Na jednej strane súd uznal, že došlo ku zmene na strane všetkých pomerov účastníkov konania, ale zmenu na jeho strane nesprávne právne posúdil, neposúdil relevantnosť jeho procesnej obrany, pretože pokiaľ sám nemá prostriedky na zabezpečenie svojich potrieb nie je možné, aby mal platiť výživné za stavu, ak si bude od tretích osôb požičiavať. Táto situácia je pre neho doslova likvidačná, neunesie zvýšenie vyživovacej povinnosti. Žiada, aby vzhľadom na podané odvolanie bola odložená predbežná vykonateľnosť rozsudku. V prílohe predložil doklady o hľadaní práce, evidencie úrade práce.

Matka vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedla, že súd vo veci úplne zistil skutkový stav na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Trvá na svojej výpovedi a žiadosti o potvrdenie určeného výživného na maloleté deti v sume 430 Eur (na obe). Je neprípustné, aby rodič, ktorý nemá dieťa v osobnej starostlivosti, vyžadoval od druhého rodiča finančné zabezpečenie podstatnej časti výživy detí popri jeho každodennej opatere. Pokusy otca uniknúť zvýšeniu vyživovacej povinnosti sú zreteľné a dokázateľné, nepreukazuje faktickú snahu nájsť si prácu aj mimo svoj odbor, ani mimo miesta svojho trvalého bydliska, nevyvíja všetko úsilie, aby dosahoval vyšší príjem, poukazuje na zlú situáciu, pochybuje o správe kolízneho opatrovníka, úmyselne sa vyhýba zárobkovým možnostiam zodpovedajúcim jeho dosiahnutému vzdelaniu, kvalifikácii a odborným schopnostiam, vykazuje znaky minimálne ľahkovážneho prístupu a nezodpovedného správania. Príjem, z ktorého by mohol plniť určené výživné, môže svojimi schopnosťami, skúsenosťami a majetkovými pomermi kedykoľvek a kdekoľvek reálne dosiahnuť, dokonca priamo v mieste svojho trvalého bydliska. Otec je vyučený v odbore automechanik s dlhoročnou praxou, mladý, zdravý, šikovný, doma má kompletne zariadenú fungujúcu autodielnu, nakoľko jeho otec 30 rokov podnikal a viedol rodinný autoservis. Stála klientela autoservisu a návštevy zákazníkov nie sú zanedbateľné. Otec sa nesnaží si nájsť zamestnanie s vyšším príjmom, aby nemusel platiť vyššie výživné.

Kolízny opatrovník vo vyjadrení k odvolaniu otca uviedol, že trvá na svojich písomných a ústnych vyjadreniach v plnom rozsahu a navrhuje rozsudok súdu prvej inštancie potvrdiť v napadnutých výrokoch.

Ďalšie vyjadrenia doručené neboli.

Výrok I. rozsudku súdu prvej inštancie odvolaním napadnutý nebol, nadobudol právoplatnosť, preto nebol predmetom preskúmania v odvolacom konaní (ust. § 367 ods. 2 CSP).

Konania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých sa prejednávajú a rozhodujú podľa zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len CMP).

Podľa § 2 ods. 1 CMP, na konania podľa tohto zákona sa použijú ust. Civilného sporového poriadku (CSP), ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 121 CMP, rozsudky o úprave výkonu rodičovských práv a povinností a výžive maloletých o priznaní, obmedzení alebo pozbavení rodičovských práv a povinností alebo pozastavenie ich výkonu možno zmeniť alebo zrušiť aj bez návrhu, ak sa zmenia pomery.

Podľa § 389 ods. 1 písm. b/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd právnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ak tento nedostatok nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom.

Podľa § 389 ods. 1 písm. c/ CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zruší, len ak súd prvej inštancie v dôsledku nesprávneho právneho posúdenia veci nevykonal navrhované dôkazy, ak nie je účelné doplniť dokazovanie odvolacím súdom.

Podľa § 391 CSP, ak odvolací súd zruší rozhodnutie môže podľa povahy veci vrátiť vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie je viazaný právnym názorom odvolacieho súdu. Ak odvolací súd zruší rozhodnutie súdu prvej inštancie a vráti mu vec na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, je povinný uviesť aj to, ako má súd prvej inštancie vo veci ďalej postupovať.

Podľa § 220 ods. 2 CSP, v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Podľa § 78 ods. 1,3 Zákona o rodine (ďalej len ZR), dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, ak sa zmenia pomery. Okrem výživného pre maloleté dieťa je zmena alebo zrušenie výživného možné len na návrh. Pri zmene pomerov sa vždy prihliadne na vývoj životných nákladov.

Odôvodnenie rozsudku má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné. Súd je povinný formulovať odôvodnenie spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Zásada voľného hodnotenia dôkazov zakotvená vo vyššie uvedených ustanoveniach neznamená, že by súd vo svojom rozhodnutí mal na výber, ktoré z vykonaných dôkazov vyhodnotí a ktoré nie, alebo o ktoré z vykonaných dôkazov svoje skutkové závery oprie a ktoré opomenie. Súd je povinný vysporiadať sa so všetkým čo vyšlo v priebehu konania najavo, ak to má vzťah k prejednávanej veci, pričom svoj výklad

musí prispôbiť konkrétnym okolnostiam prejedávanej veci, najmä rozsahu dokazovania, zložitosti zisťovania skutkového stavu veci, množstvu návrhov účastníkov na vykonanie dôkazov a podobne a uviesť ho tak, aby jeho závery o rozhodujúcich skutočnostiach (skutkových zisteniach) neboli pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov nepreskúmateľné. Jednotlivé preukázané skutočnosti je potrebné premietnuť do záverov o skutkovom stave, ktorý stručne a výstižne vyjadruje skutkový stav a ktorý je rozhodujúci pre právne posúdenie. Právnym posúdením veci treba pritom rozumieť výklad o tom, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu súd vychádzal (prečo pod tieto ustanovenia podriadil zistený skutkový stav) a ako ho prípadne vyložil a výklad o tom, aké majú účastníci na základe zisteného skutkového stavu podľa týchto ustanovení k predmetu konania práva a povinnosti a ako bola preto vec rozhodnutá. Takéto nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia, ktorá je vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý súdny proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj čl. 46 a nasl. Ústavy SR. Okrem porušenia uvedeného práva účastníka konania dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom, ktorým sa mu odníma možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu využitím prípadných opravných prostriedkov, táto vada bráni odvolaciemu súdu v jeho preskúmvacej právomoci. Preto, ak je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, lebo obsahuje iba nedostatočné dôvody, prichádza do úvahy len zrušenie rozhodnutia a vrátenie vecí súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch II. a III. s konaním, ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad vyplývajúcich z § 65 a § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie, ani na jeho zmenu, preto ho v napadnutých výrokoch podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP zrušil a vrátil vec v rozsahu zrušenia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Z preskúmvaného spisu vyplýva, že súd prvej inštancie menil pôvodnú úpravu rodičovských práv a povinností (rozsudok Okresného súdu Rožňava z 6.11.2012 č. k. 7P/391/2012-35) t. j. posudzoval zmenu pomerov, ktorá nastala od poslednej úpravy rodičovských práv a povinností vo vzťahu k novému návrhu podaného matkou ohľadne maloletého A. B. (zvýšenie výživného). Súd prvej inštancie ohľadne zvýšenia výživného na maloletého správne uzavrel, že od poslednej úpravy došlo k zmene pomerov, avšak z obsahu napadnutého rozsudku nie je zrejmé v akom rozsahu sa súd prvej inštancie zaoberal predchádzajúcou úpravou, či porovnával dôsledne pomery, ktoré existovali v čase úpravy s tými, ktoré zistil aktuálne, napriek tomu, že sú pre rozhodnutie významné a neposlednom rade, kedy k podstatnej zmene došlo. Taktiež je potrebné poznamenať, že vo vzťahu k zvýšeniu vyživovacej povinnosti otca na maloletého A. B. nebol pripojený spis Okresného súdu Rožňava pod sp. zn. 7P/391/2012, z ktorého by vyplývali pomery dieťaťa a rodičov v čase poslednej úpravy. Súd prvej inštancie síce v bode 18. odôvodnenia rozhodnutia venuje pozornosť pomerom na strane matky, otca a maloletých detí (opisom ich výdavkov), avšak nevenuje dostatočnú pozornosť zmene, ktorá mala nastať od poslednej úpravy, majúcej vplyv na zmenu rozhodnutia vyživovacej povinnosti otca na maloletého A. B..

Súd prvej inštancie ďalej nesprávne rozhodol o počiatku zvýšenia vyživovacej povinnosti otca na mal. A. B. a určenia vyživovacej povinnosti na A. C. od právoplatnosti rozsudku. Na uvedenom závere nemení nič ani fakt, že matka detí žiadala určiť a zvýšiť výživné od právoplatnosti rozsudku, nakoľko ide o konanie starostlivosti súdu o maloleté deti (A. C. dovŕšil plnoletosť až po vyhlásení rozsudku súdu prvej inštancie), ktoré sa mohlo začať aj bez návrhu a podľa ust. § 40 CMP v týchto konaniach súd nie je viazaný návrhmi účastníkov konania a to ani v odvolacom konaní. Uvedený výrok rozsudku nie je v súlade s ust. § 78 ods. 1 a § 77 ods. 1 ZR, pretože dohody a súdne rozhodnutia o výživnom možno zmeniť, len ak sa menia pomery a výživné je možné priznať len odo dňa začatia súdneho konania a výživné pre maloleté dieťa najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa. Z uvedeného vyplýva, že rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku o určení počiatku plnenia zvýšeného výživného (na mal. A. B.) „od právoplatnosti rozsudku“ je neurčitý a z hľadiska ust. § 78 ods. 1 ZR nezákonný, pretože zmena predchádzajúceho rozhodnutia o výživnom a jej počiatok musí mať podklad v okamihu zmeny pomerov, prípadne dňom začatia konania, ak neboli preukázané dôvody hodné osobitného zreteľa pre určenie alebo zvýšenie výživného spätne pred dňom podania návrhu (§ 77 ods. 1 vety tretej ZR). Napokon je potrebné upriamiť pozornosť na skutočnosť,

že z dôvodu plynutia odvolacej lehoty a následným podaním odvolania (odvolacím konaním) je takýto výrok neurčitý, pretože súd musí vychádzať z existujúcich pomerov v čase svojho rozhodnutia a nie z pomerov, ku ktorým má dôjsť v budúcnosti.

Rovnakého pochybenia sa súd prvej inštancie dopustil aj vo výroku I. vo vzťahu k určeniu povinnosti otca prispievať na výživu A. C. od právoplatnosti rozsudku do budúcnosti. K uvedenému odvolací súd uvádza, že podľa ust. § 36 ods. 1 ZR, rodičia maloletého dieťaťa, ktorí spolu nežijú, môžu sa dohodnúť o úprave výkonu ich rodičovských práv a povinností. Ak sa nedohodnú, súd môže aj bez návrhu upraviť výkon ich rodičovských práv a povinností, ktoré zahŕňujú aj určenie vyživovacej povinnosti. Pokiaľ súd prvej inštancie mal za preukázané, že v dôsledku obnovenia spolužitia rodičov detí rozsudok Okresného súdu Rožňava č.k. 7P/165/2006-26 zo dňa 7.9.2006 stratil účinnosť, bolo potrebné vo výroku I. určiť počiatok plnenia vyživovacej povinnosti otca od času kedy si ju prestal plniť v kontexte s ust. § 77 ods. 1 ZR teda od podania návrhu alebo spätne, ak na to boli splnené podmienky. Odvolací súd dodáva, že A. C. v priebehu odvolacieho konania dovŕšil plnoletosť (12.9.2022) a preto je potrebné ho vyzvať na vyjadrenie, či sa pripája k návrhu matky na určenie vyživovacej povinnosti, ktorý návrh mu súd doručí, resp. či a v akej výške si uplatňuje nárok na určenie výživného po dosiahnutí plnoletosti.

Súd prvej inštancie zároveň nesprávne právne posúdil vec, keď na príjmy povinného otca aplikoval § 63 ods.1 ZR. Navyše odvolaciemu súdu nie je zrejmá ani aplikácia ods. 2 a 3 tohto ustanovenia na zistený skutkový stav, keď jednak súd nerozhodoval o výživnom na tvorbu úspor a neposudzoval výdavky povinného z inej než závislej činnosti z hľadiska, či je nevyhnutné ich vynaložiť. Z dokazovania zatiaľ vyplynulo, že otec je nezamestnaný, evidovaný na úrade práce. Ust. § 63 ods.1 ZR sa aplikuje na zisťovanie príjmov povinného rodiča, ktorý má príjmy z inej než závislej činnosti, teda predovšetkým podnikateľa, alebo rodiča majúceho príjem z kapitálového majetku, nájmu a pod., ktorý príjem rodič nechce zrejme z dôvodu vyhýbania sa určeniu výživného zodpovedajúceho jeho skutočným príjmom a majetkovým pomerom, náležite preukázať. V takomto prípade sa vychádza z tzv. „fiktívneho príjmu“, ktorým je 20-násobok sumy životného minima. Fiktívny príjem však nie je možné stotožňovať s tzv. „potencionálnym príjmom“ podľa § 75 ods.1 ZR, podľa ktorého súd prihliada aj na zjavne nevyužitú možnosť, schopnosť a majetkové pomery rodiča event. ak sa vzdá bez objektívnych príčin výhodnejšieho zamestnania, zárobku, či majetkového prospechu. Možnosť, schopnosť a majetkové pomery rodiča, ktorý nevykonáva žiadnu zárobkovú činnosť, či už závislú alebo podnikateľskú resp. nemá príjem z majetku, je takto potrebné posudzovať v kontexte ust. § 75 ods.1 ZR, ak sú na to splnené podmienky, a teda vychádzať z príjmu potencionálneho. Súd prvej inštancie tieto dva prístupy k posudzovaniu príjmov – fiktívny a potencionálny, spojil, keď na jednej strane zdôraznil potencionálne možnosti otca, ktorý nevyužíva svoje schopnosti dostatočne, pretože je dva roky nezamestnaný a na strane druhej vychádzal z fiktívneho príjmu, pretože nepreukázal svoje príjmy z inej než závislej činnosti, čo okrem iného vyznieva i značne nelogicky.

Odvolací súd na základe vyššie uvedeného uzatvára, že súd prvej inštancie v napadnutom rozsahu nedostatočne zistil skutočný stav veci, v dôsledku čoho vec nesprávne právne posúdil a svoje rozhodnutie neodôvodnil v súlade s § 220 ods. 2 CSP, pričom takéto nedostatky nemožno napraviť v konaní pred odvolacím súdom, preto rozsudok súdu prvej inštancie zrušil podľa § 389 ods. 1 písm. b/ a c/ CSP a podľa § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Po vrátení veci bude úlohou súdu prvej inštancie doplniť dokazovanie v naznačenom smere (bod 17. až 20. odôvodnenia) a opätovne rozhodnúť o návrhu na určenie vyživovacej povinnosti otca na A. C. a návrhu na zvýšenie vyživovacej povinnosti na maloletého A. B., ako aj o prípadnom dlžnom výživnom, spôsobe jeho zaplatenia (splnenie kritérií s poukazom na ustanovenie § 232 ods. 3 CSP, z ktorého vyplýva, že zákonnou lehotou na plnenie sú 3 dni, ktoré plynú od právoplatnosti rozsudku), ak to niektorý z účastníkov navrhne a svoje rozhodnutie odôvodní tak, aby zodpovedalo požiadavkám vyplývajúcich z § 220 ods. 2 CSP, teda aby jeho závery boli logicky správne, presvedčivé a spätne preskúmateľné.

Rozhodnutie bolo prijaté odvolacím senátom pomerom hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 vety druhej CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 a nasl. CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP). Uvedená povinnosť neplatí, ak je dovolateľ fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).